

Universul Literar

Director: STELIAN POPESCU

REDACȚIA:

No. 11, Str. Brezoianu, No. 11

ABONAMENT:

= Lei 10 Anual =

ADMINISTRAȚIA:

No. 11, Str. Brezoianu, No. 11

PARFUMUL TRECUTULUI

Frumoasei Venetiane Carmela.

II

Te revăd în vis, superbă venețiană!

Te revăd, ca odinioară, frumoasă, ciudată, turburătoare... ca atunci... în nopțile acelea înstelate ale Venetiei... acolo... pe lagună, în gondolă, legănându-te mișcarea molatică a apelor albastre, mângâiați de adierile parfumate ale portocalilor, adieri cari veneau până după coastele Dalmatiei și cari ne produceau beții delicioase.

Te revăd în suavitățile acelor clipe...

Pe unde vei fi tu acum?

Îți vei mai fi amintind de mine și de vremurile acelea?...

Te revăd, superbă venețiană, cu privirile de foc, îți aud glasul melodios ca acordurile mandolinelor ce cântă vesnic în țara ta, imi aparî însufletită de vorbe pasionate, frumoasă, de o frumusețe bizară.

— „Carmela!... Carmela!...”
Imaginea ta îmi răsare în fața ochilor ca o nălucaire divină.

Imi pare că te zăresc estompându-te pe fondul de turgănișe al cerului, înconjurată de o aureolă de stele, sau răsărind dintre pufurile de nori întunecați, ori înălțându-te din adâncul apelor liniștite de la Malamocco.

Imi pare că-ți aud cântecul armonios, — acela pe care l'aj cântat în ultima noapte, cântecul care m'a mișcat până la lacrimi și m'a entusiasmă până la delir, făcându-mă să mă entremur.

... Și am început să fredonez și eu din vârful buzelor intermezzo din Cavalleria Rusticana, pe când tu ascultai uimită, arzându-mă cu privirile tale de foc, cari m'au turburat, m'au oprit cântecul pe buze și m'au făcut să înghețiez în fața ta.

Mi-ai prins mâinile în mâinile tale, m'ai privit adânc în ochi, superbă de mândrie, stăpânitoare și... ai început să cânti romanța care m'a entusiasmă când te-am auzit întâia oară:

*biene a calmar esta fievre de amor
en esta paz infinița, yo te kulero bezar..*

Oh! ce farmec nespul!

Imi pare că ai voit cu cântecul acela să împrîmi în mod definitiv amintirea ta în sufletul meu.

Ai voit să mă faci să înțeleg puterea ta de vrăjire, darul pe care ți l'a dat natura, comoa-

ra pe care o aveai în tine.

Poate că erea ultimul salut pe care mi-l dedeași fără să vrei!

— „Carmela! am îngănat tremurător, strângându-ți mâinile și sărutându-le.

Tu m'ai privit întrebătoare, apoi ai reșuat cântecul, dulce, armonios, indușoștor.

Gondolera vâslea ascultându-te, cerul punctat de miriade de stele scânteietoare părea că trimete din înaltul lui o binecuvântare, marea soptea, acompaniind cântecul tău cu notele valurilor și gondola lunea încet, legănătoare, ca și cum ar fi voit să mărească fermecerea noastră.

Trecuse miezul nopții.

O bătaie depărtată în Campaniul San Marco, ne dete de veste că erea ceasul unu despre ziuă; prin gând mi-au trecut câteva fragmente dintr'un roman al lui Dumas-père:

„ Une heure du matin, c'est-

a-dire l'heure la plus douce de la nuit, celle que les poëtes, couronnent de myrtes et de pavots naissants, l'heure aux yeux battus, au cœur palpitant, a la tête alourdie, qui jette sur le pour éconlé un regard de regret, qui adresse un salut amoureux au jour nouveau”.

... Și pe urmă veni ceasul despărțirii.

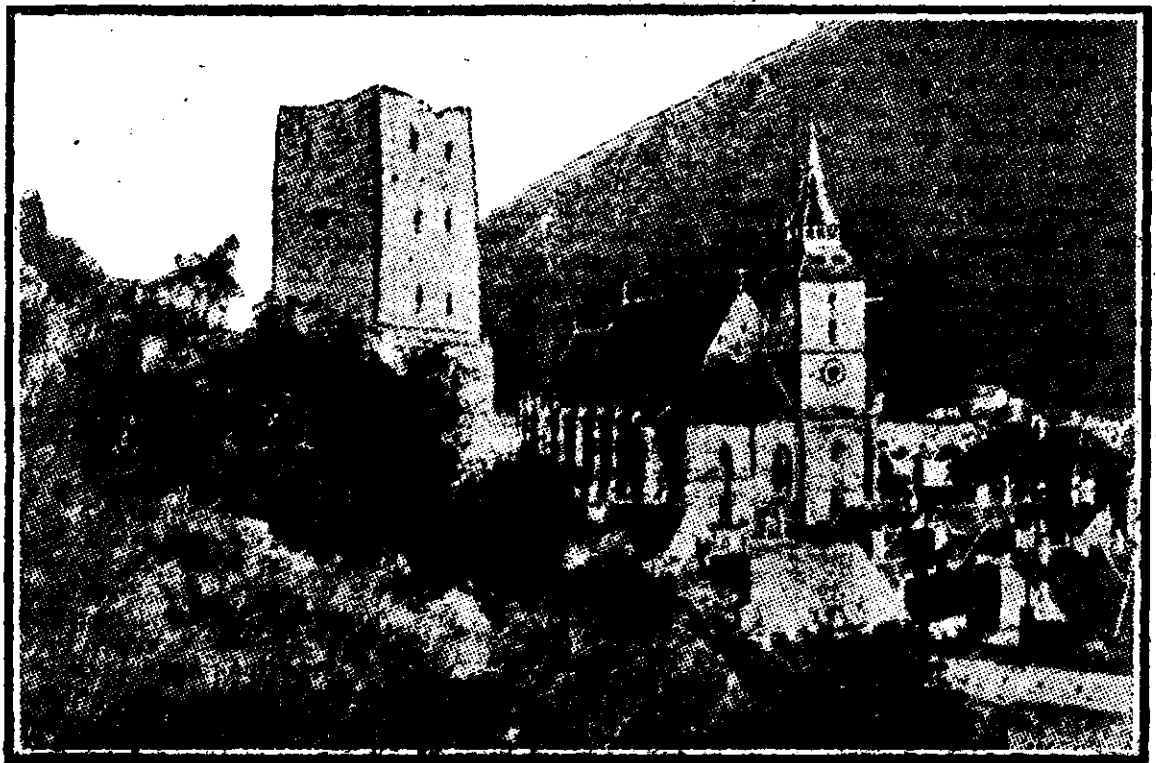
Ași fi rămas cu tine toată viața, acolo, tu mi-ai f icântat mereu fără să te obosești, însă... soarta mă chema în altă parte.

Când ne-am despărțit în ultima noapte ne-am strâns de mâini și ne-am mai privit odată lung în ochi, tăcuți.

— „Pe mâine? M'ai întrebat tu însfârșit”.

— „Nu ne vom mai revedea! Ția m'răspuns mișcat.

Ai deschis gura să-mi spuiceva, m'ai privit întrebătoare,

Vedere din spre bastionul alb (Brașov)

insă nu mi-ai mai spus nimic; te-ai mulțumit numai să zâmbești.

Ai ghicit tu atunci toată durerea mea?

Nu știu!

M'ai atras ușor la piept: ai înclinat capul atingându-mă cu părul tău cu reflexuri arămii pe frunte și ți-ai apăsât buzele pe buzele mele, mușcându-le cu pasiune și dându-mă înfiorări de nebunie.

Schimbarăm o sărutare răsunătoare, ne-am reunit iar gurile, în sărutări muște, dulci,

apoi te-ai smuls brusc din brațele mele, șoptindu-mă:

— „Adio!... adio!...”

... Și ai fugit!.

După câteva zile, ajuns în țară, acasă, am găsit într-un buzunar al hainei un plic mic; l'am deschis și din el am scos câteva fire de păr legate cu un fir de mătase roșie și un bilețel pe care era scris un nume:

Carmela!

Const. Nutzescu.

PIERRE MILLE

UZURPATORUL

Trad. de P. Mihăilescu-Meteor.

... Cabinetul judecătorului de instrucție, ca toate cabinetele judecătorilor de instrucție din Paris, îți aducea aminte fără să vrei, ideea unui aquariu. Totul era verde; cazierele, tapetela biroului, pereții acoperiți cu hârtie verde, scaunele cu catifea verde în pendulul de bronz verde. Inconjurat în acest tot verde, aerul devenea și el verde, fenomen fizic de neînțeles. Așezat aproape de fereastră, în așa fel ca să se vadă pe jumătate în această atmosferă, magistratul care trebuia să ancheteze, Domnul Paterno Mussardot, personaj gras și roșovan, semăna cu un mare pește roșu așezat în ierba artificială a unui borcan. Grefierul său se pierdea în penumbra acestor ferburi, deasemeni un fel de scoicărie ingenioasă. Și prevenitul, Domnul Iulien Benoit, în picioare neputând sta locului, aproape de neobservat, mic, clupit de vărsat, o ființă stearsă, dar și el pătruns de această lumină verde, semăna cu un biet tipar agitat, în timp ce avocatul în toga sa neagră și reprezentantul comunei, negru, roșu și auriu, nu semănau decât cu niște păpuși înmuiate în apă.

D. Iulien Benoit era învinuit de escrocherie în paguba unei mari administrații de stat și de uzurparea stărei civile, având, pentru a săvârși această escrocherie numele impronunțat de Eugène Vardin, personaj onorabil cunoscut în lumea afacerilor și cavalier al Legiunii de Onoare. El însuși, domnul Iulien Benoit, purta o panglică roșie la butonieră. Dar delicia de pur-

tare pe nedrept a acestei decorații, nu fusese nici odată anunțat contra sa, vechiul funcționar al Administrației Coloniale, retras cu 5000 de lei pensiuine, el era, în urma serviciilor aduse Marei-Cancelarii, cu adevărat cavalier al ordinului nostru național din anul 1903, luna Iulie. Domnul Mussardot consimți să recunoască adevărul în trecere, cu un fel de aer apăsător. Preocupat numai de a obține în cel mai scurt timp mărturisiri suficiente pentru concluzie, și vorbea cu un fel de grabă: posacă și voită;

— Cauzele instrucțiunii — zise el — sunt bine stabilite și nu lasă nici o îndoială asupra vinovăției dv.

Dv. ați făcut mai multe vizite la Ministerul Progresului (Vesnic!) — și din primele aceste vizite — dv. v'ați prezentat sub numele de Vardin. Dv. ați încercat să corupeți pe unul din funcționarii acestui departament în vederea de a obține o comandă importantă. Dv. ați pătruns chiar — totdeauna sub acest nume — în familia sa. Dv. ați făcut curte nepoatei sale, și o căsătorie cu această persoană a fost împiedecată de un mandat de arestare al cărei obiectiv erați dv. Eu trebuie să constat că este pentru prima oară când apăreți înaintea justiției și că nu ați mai fost nici odată condamnat. Reputațiunea vă este bună și amintirile pe care le-ați lăsat în propria dv. administrațiune nu lasă nimic de dorit. E foarte cu-

1) În Franța există acest departament.

rios că de această dată sunteți învinuit de o asemenea faptă; și dv. ați comis aceasta sub numele de Vardin. Domnul Vardin există. Onorabilitatea sa e în cauză și ca atare a depus o plângere contra dv.

D. Iulien Benoit păli, suspină, deschise și închise gura — din ce în ce semănând mai mult cu un biet tipăruș care caută să respire într-o apă sărată — și sfârși prin a murmura:

— Aparențele sunt contra mea...

Magistratul surăse. Aceasta este o frază care nu se mai pronunță nici la teatru, nici în ce'e mai nesuferite foiletoane.

— Domnule judecător de instrucție, zise Iulien Benoit, reluându-și tot curajul, doresc să nu fiu auzit decât de dv... Oh! Domnule judecător de instrucție, cinci minute numai. Cinci minute de conversație particulară.

Domnul Mussardot răspunse că aceasta este peste putință, că tot ceiace poate face, e de a porunci grefierului său să nu însemneze, provizriu, la ce va auzi, și că prezența avocatului este cerută de lege, în interesul chiar al prevenitului.

— Dar dacă eu renunț, la aceasta se împotrivi Iulien Benoit.

Avocatul, la rândul său, afirmă că, dacă clientul său dorește, el este gata să se retragă și d. Benoit obținut de asemenea, prin forma transacțiunii, lipsa momentană a asistenței.

Imediat când adunarea se retrase, inculpatul se aplecă la urechea d-lui Mussardot și murmură cu voce stăpânită de ură și timiditate;

— Domnule judecător de instrucție. Acel ce este o canalie e tocmai Vardin. El e cauza tuturor neplăcerilor mele.

— Vardin! Băgați de seamă dacă adoptați acest mijloc ca să vă apărați în fața tribunalului, vă complicați afacerea cu o insultă de defăimare.

— Că îl insult, aceasta n'o puteți ști camdeodată. Cauza pentru care v'am cerut să vorbesc numai cu dv. aceasta este tocmai. Eu nu spun decât adevărul. Când am mers, pentru prima dată, la acea direcțiune a Ministerului Progresului cîntinu eu am ajuns cu numele meu, cu numele meu adevărat, pe care l'am dat ușierului. Și nici nu-mi trecea prin gând să cer o comandă; nici odată, în viața mea, nu m'am ocupat cu afaceri; mă dușesem pentru ca să cer o informație, puțin importantă, pentru un prieten... Nu e greșala mea, dacă ușierul a schimbat cărțile noastre de vizită, dând-o pe a mea pentru

Vardin și pe al lui Vardin ca fiind a mea. Când am intrat, într'adevăr, am fost primit cu o favoare care m'a uimțit. Mi-a spus, când m'a văzut, că nu poate să-mi spue încă „da” sau „nu”. Apoi mi-a atras atenția și mi-a făcut să înțeleg că are „tipari” sub „stâncă”, că să-l aștept căci știe că eu sunt gentil., și alte amănunte asupra afacerii, explicații, înștiințări asupra manierei de care trebuia să uez ca să conduc afacerea!?. Am văzut imediat că el mă lua drept un altul. Greșala e că nu l'am lămurit. Mai întâi eu sunt foarte timid, și nu îndrăzneau. Și în același timp, aceasta m'amuză. Pe onoarea mea, vă mărturisesc, că mă amuză de minune. Nici odată n'am putut crede că pot fi interesant, ca atunci când am eșit dela canul.

Cu 416 lei pensiuine pe lună la Paris nu e mare lucru să faci pe șmecherul; să trăiești, asta-i totul. Atunci am răspuns cu un aer încântat, că voi veni să-l mai văd.

El m'a luat drept un pișcher. M'am ridicat apoi și mi-a zis;

— La revedere, Domnule Vardin.

„Cum vedeți, așa m'a numit. Și mă gândeam; „Când va intra la rândul său, Vardin, tare ași vrea să văz ce mutră are să facă”. Nimic ca aceasta nu putea să fie mai de răs.

Dar iată în ce constă nenorocirea mea; adevăratul Vardin, probabil că renunță la rândul său și nu mai intră. După câțva timp de-a această întâmplare, întâlni pe același funcționar pe boulevard, și m'a salutat zicându-mi: „Bună ziua, Domnule Vardin! Oh! Doamne. Cu adevărat el mă credea Vardin. Vardin! Și el părea a fi mulțumit, că eu nu-l împiedecam să-și facă nevoia.

Atunci, eu însu-mi o luai în serios. Oh! Nu pentru bani, nu pentru afacere cine știe ce combinațiuni. Am fost invitat, ce mai încolo și încoace, să iau masa la el. Acolo am fost luat cu un mare financiar, ca un om de invidiat. Toată familia mă găsea încântător; aceasta mă mulțumea. Nepoata nu mai putea după mine; și trebuie să vă mărturisesc că aceasta a fost prima mea aventură amoroasă din viață și deasemeni, mă simțeam fericit.

Și acum, după ce ați aflat toate acestea, spuneți-mi, Domnule judecător, dacă Vardin nu e o canalie. Dacă n'ar fi fost acest Vardin, nimic nu mi s'ar fi întâmplat”.

Domnul Mussardot se gândi: D. Vardin, într'adevăr după cum se prezintă afacerea nu a

avut intențiunii tocmai drepte. Afară de asta, el trecea drept unul care avea multă protecție. Și, la urma urmei „afacerea” a fost oprită la timp. Statul nu a fost atins. El achită pe venit.

P. Mihăilescu-Meteor

DELA NISTRU PAN' LA TISA

Dela Nistru până la Tisa și din Carpați până în Dunăre și Marea Neagră. — aceasta țara Românilor și cuibul soimului. Aici pământul, frământat cu sângele ce a curs în atâtea războaie, e mai bogat și brazdele sunt mai adânc trase de brațul vânjos al țărânului Român. Aici izvoarele și râurile ce ud câmpiile, pe cari holdele strălucesc în bătaia soarelui, parcă sunt mai frumoase și murmurul lor mai dulce. Aici munții falnici, pe cari crește bradul totdeauna verde și după cari voinicii bătrânului Basarab a sărbătorit numai cu bolovani strălucitoare armată a lui Robert, parcă sunt mai bogăți. Aici natura toată e mai frumoasă, doina mai dulce și omul — Românul e mai statornic și mai harnic.

Pe plaurile aceste au rătăcit, cu vreo mie de ani în urmă, cetele Scitilor și ale Neuriilor — cete de popoare fiuroase și crude ce mâncau carne de om și rătăceau, fără răgaz, în care trase de boi.

Peste bătrâna Dunăre — sau cum i se zicea pe atunci Istru a trecut viteazul și înțeleptul împărat Traian, ca să învingă pe nestămpăratul Decebal și să hultuească mlădița lătinătății pe trunchiul bătrânului popor dac. Aici s'au revărsat puhoale întregi de barbari, prădând și îngrozind norodul neputințos. Dar, totdeauna valorile păgâne s'au sfărâmat de piepturile și brațele de criță ale voinicilor, cari cu o mână pe baltag și cu alta pe coarnele plugului, au stat neadormiți veacuri întregi, păzind moșia. Pe pământul acesta sunt urmele atâtor bătălii și de rămășițele răspândite prin toate colțurile țării sunt legate străns numele atâtor viteji. Aici e Târgoviștea — cetatea lui Tepeș. Aici e Valea Albă, Călugăreni, Rovine și Răsboeni unde trufia semilunei a fost înfrântă.

În țara aceasta sunt codri falnici prin cari au stat ascunși „voinici cu chiea lungă”

cari, pe timpuri grele, când omida din Fanar își făcuse cuibul aicea — au ținut parte poporului asuprit, luând dela cei împogățiți prin jafuri și dând la sărași storși de vlagă. Prin codrii au stat — căci codrul i frate cu Românul și știe așa de bine să se înțeleagă cu el prin cântice din frunză încât nu pot trăi unul fără de altul.

Aici, fel de fel de nații au venit — cari să prade, cari să se răsbocască — și au venit valuri, valuri dărâmand totul în calea lor. Inșă, cum au venit, așa s'au dus pentru că „Așa trece, pietrele rămân” și acum dela Nistru până la Tisa și din Carpați până în Dunăre și M. Neagră, numai un popor e — poporul român — și numai o simțire — simțirea românească.

Aureliu Tomescu.

Floare Nouă

Cugetând la ce există
Și la toate ce înseamnă:
Căutam o floare tristă,
Într'un scâpțat de toamnă.

Și gândirea-mi rădăcită
Într'o lume mai săracă
De simțire părăsită
Rămăsese-o taină seacă.

Dar atunci o floare nătoarsă
În spre mine a apus
Cum stă mută în iarbă arsă
Toată viața mi-a răspuns.

„Ai găsit-o-mi spuse vântul —
Poți chiar să-ți sdruși copilul”
Și târziu ghicindu-i cântul
Pricepui că era „mitul”.

Virgilio M. Prasittell.

Ca un val năpraznic ce dă tot la o parte în mersul său, așa oastea românească, a trecut muniții și a pătruns în câmpiile Ardealului. Soarele a strălucit pentru neam doar o clipă, căci știrea dezastrului de la Turcucaia a umplut văzduhul de grije și de groază. Știrile cele mai fantastice, începura să incolțească prin toate ungherile țării, căci știut este că în nenorocire toate se văd mai în mare și mai întunecoase. Dar, când supra-viețuitoarii din jurul cetăților Sibiu și Turcucaia, cari de groaza morții trecuseră înot Dunărea, au început a se răspândi în toate părțile, cu ochii scoși din orbite, cu părul crescut sălbatic și cu sdrențele de pe ei, numai atunci s'a putut măsura grozăvia clipelor trăite.

Morți, răniți, prizonieri, toată urgia luptelor pierdute, se perinda în imaginația nenorociților părinți, femei și copii ce aștepta cu ochii la cer mila celui de Sus.

În țară, contingente noi se echipau în grabă și pe neisprăvite și se trimiteau spre graniță, dacă se mai putea numi astfel frontul mișcător și nenorocit al trupelor din Dobrogea. Printre cei chemați în armă, făcea parte și Nică. Scena despărțirii nu se poate descrie — sunt accente de durere pe cari nici până, nici penelul nu-i în stare să le zugrăvească.

Și a plecat Nică pe o zi de ploie și plânga și cerul cu aceeași furie cu care plânga și scumpele-i ființe. Dar de... Țara înainte de toate!

Și cum trece vremea de îmbătrânim, așa trece zilele pentru Ileana și numai știu nimic de Nică al ei. Se auzi de lupte în jurul Cerna-Vodei, de retragerea nenorocită din Muntenia, de ocupația nemțească, de tifosul din Moldova, unde se retrăsese sufletul țării.

Peste casa din „Crânguri” a trecut multe necazuri, ba lupte în apropiere, ba moartea bătrânei Floarea, ba nașterea copilului din dragoste, copil al războiului. Și biata Ileana, rupea din averea și sufletul ei să poată să-și tije odrasla, singura ei fericire.

Curcubeul zilei frumoase se arătă, dușmanul alungat, pacea pe înjghebat. Pniștea a reintrat în fiecare cuib. Trupele recupără pământul odată copleșit. Dar Nică numai venea! Și ce tristă e așteptarea zilelor ce nu-ți aduce pe cel dorit! Și în așteptare dureroasă țesând la pânza amintirilor trecute, biata Ileana

de Victor A. Bacalogiu.

Era pe seară. Ziua de 15 August. S'ata Maria, scosese din case pe toți sătenii din Crânguri. Soarele se cobora sub orizont, văzând cu ochii, colorind în pumpru bolta cerească. Era liniște peste tot, nici zefirul nu clătina frunzele. Din când în când, strigătole animalelor ce se întorceau de la izlaz, redosteptă natura din adormire.

La colțul satului, în casa lui Nică al Floarei, era zarvă mare, căci se cununa cu mândra Ileana, după care oftase atâția flăcăi. O singură îngrijorare, stăpânea pe Nică și pe mama sa: teama de război, căci de doi ani armata mobilizată, aștepta ceasul intrării în vârtejul lămei. Fiind leat mai vechiu fusese încă lăsat la vatră, dar cine știe ce va fi mâine?

Lăturiții îi trăgea din viori, pe când cobzarul cânta „Lucește-mă, lele dragă”, sau îi zicea hora, armoniosul joc național care mai trăește doar în țară. Plăcintele lucrate de baba Floarea, nici nu știu când creau din cuptor, așa se topeau în gurile nuntășilor flămânzi de-așa bunătați. Era veselie peste tot, tipete, chioțe, râsură, umpleau aerul înălțat de căldura zilei.

Nică și cu Ileana retrăși sub castanul din curte, mână în mână abia șopteau din buze,

pe când ochii le vorbeau cu atâta înțeles.

— Și-ți sunt dragă Nică?
— Ca ochii din cap.
— Și o să-ți fiu și mâine și poimâine și totdeauna?
— Cât o fi sânge în vine și bătaie în inimă...

„Câteva frunze obosite de viață și deslipite de cracă, le trecu pe dinainte — cu privirea atințită spre ele, gândurile lor sburau departe, spre zări-le întinse!”

Și pe când petrecerea, era mai în toin, sunete de clopote agitate, făcu să ridice în picioare toată suflarea Crângului. Pe buzele tuturor, flutura cuvântul de care l-era teamă „Mobilizare”...

Da, era mobilizarea armatei, a întregii țări, pentru revendicările seculare ale neamului. Și după prima toropeală a clipei mari, tinerii chiuind și aruncându-și pălăriile în aer, primeau pe brațele lor vânjoase trupurile tremurânde ale dragelor lor, ale mamelor, ale copiilor. Suspine înăbușite, oftări și lacrimi veniră să strice armonia veseliei de mai înainte, așa de repede, ca un vis ce se șterge odată cu zorile diminetii.

„Și satul a intrat în liniște, pe când în colțurile fiecăror, câte o dramă sentimentală, își depăna firul... A fost atâta jale!”

na depăna oftări și lacrimi, pe când micul Nică, creștea văzând cu ochii, iar cei 2 ani trecuți îi dase graiului rost de cîrpire.

— Taica... taica-! la lăboiu... de ce nu vine taica?...
— Era seară de vară, Ileana cânta copilului cântec de jale, pe când cosea niște arniei la cămașe. Un lătrat de câine se auzi în curte, apoi un sgomot de lemn ce bate podeaua prispel. Ileana se ridică în sus pironindu-și ochii spre ușe. A-cesta se deschide și Nică sau mai bine, umbra lui Nică a-păru. Două mari cărji sprijinea piciorul drept ce-! dusea. Fața lui era galbenă, suptă de neazuri, îmbătrânită înainte de vreme, barba crescută fără rost, mantaua pe el aproape sdrentuită.

— Ileana! — Nică!... Câteva clipe de plâns înăbușit, apoi desclăstarea îmbrățișeroi și privescerea ochilor ce se caută, ochi schimbăți în surse de isvoare, cu lacrimi din belșug. Moartea mamei sale îl doborî de tot.
— Așezat apoi pe lavită, după ce luă pe genunchi, copilul zămislit în timpuri ferice, cu graiul aproape stins, istorisii grozăvia vieții lui în lupte, rănierea, apoi prizonieria și în urmă trimeterea lui la cămin, un biet o mșfârșit, istovit și stingher de un picior!... Și pe când își desvelea mantaua, copilul întinse mâna să se

joace cu cele două semne de vitejie, decorațiile tatălui său!

— Ce sunt astea maică?
Dând din cap cu derere, abia rosti Ileana:

— E plata suferinței noastre și a vieții tatălui tău!

Dar Nică se ridică par'că atins de vorbele Ileanei, desprinse decorațiile de pe piept, le sărută cu evlavie și târându-se până la jcoană, le agăț sub imaginea Sfântă a Maicei Domnului. — Astea îmi sunt date de Regele țării — astea sunt: Dobrogea și Mărășești — e moștenirea cea mai sfântă ce o las copilului meu, și sub înălțarea mândriei ce-l coprinse, cu glasul ce-abia se mai auzea, strigă din toată inima: **Trăiască România Mare!**

Aproape în nesimțire, căzută pe lavită, cu privirea pironită spre un punct depărtat în zare părea că are înainte viziunea clară a câmpurilor de luptă, înecate în fum și destep-tate de muzica gloanțelor și a obuzelor!...

— Soarele afară apunea de tot și întunecul se lăsa alene. Va mai lumina soarele și în casa lui Nică?... Cei mari cari fac legi pentru invalizi și orfanj, lăsa-va oare în întunec pe cei ce au creștat România Mare?

— Puțină bună voință și mai multă inimă!...

Victor A. Bacalogiu.

TAINA SINGURĂTĂȚII

*Dece singurătatea îmi pare așa de grea,
Când tristă cade noaptea și plânge peste ea?
Dece odaia-mi pare, atuncea un cavou
In care sr îngroapă al gândului ecou?*

*Pierdut, ascult cum curge un țărâit de greer
Și'n sborul amintirii trecutul îl cutreer...
Din vremuri depărtate, răsar ca prin minune
Fugare siluete din basmele străbune
Și prind ca să mă cheme, din tronici voezozii,
Cu alaiul lor de steaguri, cu sfetnicii și aprozii.*

*Și uit cu totul falea și greul ce m'apasă,
Că sunt străin și singur în propria mea casă,
Părându-mi o poveste viața de pribeag,
Ca și când lângă mine n'ar sta nici un tolag'*

*Dar îmi arunc privirea în juru-mi trist și gol
Și văd cum prin unghere dă șoaricii ocol,
Pătânjenii cu artă țesând o pânză fină
In monotonul cântec de greeri în surdina.*

*Și atunci singurătatea îmi pare și mai grea
Când tristă cade noaptea și plânge peste ea,
Mai grea îmi pare gândul, pustiul mă'nfloară
Și simt cum mor în mine lucruri de primăvară,*

ION PARISEȘTI.

ALESUL

Poem în proză

de LUCIA T. IOAN

Se lasă amurgul și toate adorm... o pace adâncă se lasă pe toate... Visele prin aer încep să suspine și stela și luceferi să cânte în cor.

„Izvoarele'n crânguri agale mormură iar Luna cea albă în undele lor, își versa potopul de-argint și vâpae.

„Subt palida-i lumină, visează toată firea și florile dalbe cuprinse de farmec, visează și ele, visează ușor.

„Privighetoarea cântă, cerul o ascultă și din înfinit de sus, cade câte-o stea. După ea o urmă blândă de lumină. Se împrăștie prin aer se perde în zări.

„Cad stele multe, multe... ploae de scântel, iar ceru'n urma lor rămâne'nflorat... Cântă zefirii, iubirea s'alintă prin pomii în floare, prin aerul cald.

„Pe apa lină a mării, corăbiile sboară urmând cărarea albă a razelor de lună.

„Sunt pline de vise, de aur și dorinți. Iar marea le poartă cu drag, pe când ele sboară, tot sboară nebuna spre-o țintă nebună.

„Năerul umil, lăsându-și barca mică ușor să plutească pe undele verzui, aleargă, aleargă o nouă fericiere dornic să-și găsească.

„Adie blând vântul, adie parfumat și o rugă toate înaltă spre cerul cel curat.

„Visează, visează firea și lumea doarme dusă, uitând în somn o clipă de chinuri și nevoi... Cei goi, flămânzi, visează aur ferice... palate cu coloane de marmur și safir... și ei zâmbesc în somn și uită de muncă... zâmbesc și dorm înainte și cred că's fericiții!

„Indurătoare, blândă, prin tristele bordeie, Luna și varsă argintu-i scânteie cu scânteie.

„Din flaut păstorul își cântă aleanul... Văile îl ascultă și muntii își clătesc frunțile lor mândri cu brazi încununate.

„Prin peșteri umbra dbarme, iar zănele și zmeii prin ele s'ascund.

„Dorm cer, pământ și ape, numai eu veghez și aștept să îmi vie alesul, dintre toți mai drag, stăpân ca să-mi fie și eu roabă să-i fiu.

„Din harfele de aur, cântă-mi copile un imn sfânt de slavă, de rugă și de dor.

„L'astept, L'astept să vie...

sosit-a ceasul mare... Nu-l auziți cum bate în adâncă zare ca niște aripi de aur făl-fând în sbor? Cântați, cântați un imn de rugă și de dor.

„Voi știți cum e iubitul-mi? De frumusețea lui și stelele și Luna șoptesc îndrăgostite... Iar florile în calci smerite i se'nchină.

„Cântați, cântați din harfe, slăvind pe cel ce vine pe-un drum alb de roze acoperit cu flori.

„Pe umeri el poartă mantie regească cusută, cu aur și pietre de rubin: smarande și topaze, safire, diamante, lucesc pe ea de-asemeni... comoară fără preț.

„Subt pașii lui cresc crinii, zefirii lin îi poartă și visele duloase în jurul lui rotesc.

„Armură de luceferi pe frunte-i strălucește și'n mână-i scânteiază tolag de diarmant.

„Iată-l, iată-l vine, frumos cum nu e altul, alesul meu cel drag... din dârdele vrăjite, smulgeți, smulgeți copile, un imn blând de rugă, de slavă și mister.

„Pe un drum țesut din roze și vise de iubire, venii acum spre tine din zări îndepărtate.

„De mult te-a căutat prin lumea fără margini, sufletu-mi bolnav de dorul tău, iubito.

„Zefiri, flori și ape-mi vorbeau despre tine și nu știam unde te puteam găsi... prin care lumi albastre, de-apururi senine, așteptai curată iubirea să te ia.

„Muream de dorul tău și te chemam pe nume... dar cine să-mi răspundă. Și'n nopți triste, pustii rugam din ceruri Luna, să-mi spue unde ești.

„Odată însă vântul, cuprins par'că de milă, astfel mi-a șoptit: „Te du, te du în grabă spre răsărit de soare, acolo te așteaptă iubirea-ți sfântă, mare!”

„Și am pornit furtună, am străbătut o lume, am trecut oceane, prăpăstii și văi s'ajung, s'ajuns mai iute în fața ta, iubito.

„De-o cale atât de lungă, mă simt trudit, răpus... Mi-e gura însetată și sufletul flămând... Mi-e sete și mi-e foame.

„O, dă-mi, dă-mi gura ta, să srb ca dintr'un potir sfânt, iubirea cea curată.

„Dă-mi buzele tale, mai ro-

Cracovia ca să studieze dreptul. Eram sărac.

Locușiam o odăiță la etajul unei case situate în fața unui pension de fețe.

Intr'o zi, pe când priveam din balcon, văzui prin fereastra întredeschisă a institutului, o domnișoară care sta de vorbă cu un bătrân ce avea o nobilă înfățișare.

Vederea acestui copil fermecător, îmi pricinui o turburare de necesaris. Chipul ei se amesteca în visurile tinereții mele. O visai de mai multe ori, atât în odaia unde o văzusem pentru prima oară, cât și în grădina unde se da jocului cu colegile ei.

Atâta sinceritate și bunăvoință se citea în zâmbetul și în privirea ei, în cât devenii amoretat, însă cum eram doar student sărac și fără situație, nu vedeam nici un mijloc de a mă apropia de ea.

Tochmai în vremea aceea izbucni o mare mișcare patriotică.

Se săvârșea alungarea dușmanilor patriei noastre și se urmărea proclamarea independenței. Viziuni de glorie și sacrificii sublimi mă înflăcărau; alergai să mă înrolez în rândurile patrioților. Aceștia întreprinseseră o luptă încordată care deveni în curând disperată.

Mă bătuți cu vitejie, gloanțele mă cruțară, însă ca urmare a tragediei jucate, mă găsi de odată fără mijloace. Un nobil bătrân, contele C., proprietarul unui castel situat la hotarele Galiciei îmi oferii ospitalitate. După câțiva timp, el dădu găzduire unui alt fugar din Cracovia numit Zernecki. Acesta era un tânăr elegant, însă caracterul lui îmi inspiră delă început puțină încredere. Era ușor, desfrânat și vicios. Obiceiul lui de a lua totul în bătaie de joc, îmi era nesuferit. Cu toate acestea, fiind singurul om de vârsta mea, trăiam cu el în termeni buni.

Zernecki se ducea foarte des în orașul vecin, unde rămânea o zi sau două; el mă încredința că merge la partide de cărți și că norocul îi surădea de cele mai multe ori. Intr'o zi, intră în camera mea:

— Vinămi în ajutor, dragul meu, îmi zise. Imprumută-mi ceva bani. E vorba de o datorie de onoare... o sută de ducați pe cari îți voi restitui în curând.

— Nu dispun de această sumă, îmi zise, și crezul nimerii să audăug:

— În aceste vremuri de restriște, când patria ne este copleșită și când îi datorim toate forțele noastre, pasiunea jocului îmi pare de două ori orîmînașă.

— Nu primesc sfaturi delă dumneata, îmi răspunse cu răutate și de altfel s'a sfârșit cu patria noastră, să nu mai vorbim de ea.

La aceste cuvinte, nu putui să îmi stăpînesc mîna.

— Domnule, strigai, asemenea aprecieri sunt nedemne de un polonez.

— Dumneata mă insultă, îmi zise el rînjind, îmi vei da socoală.

— Fie, zisei la rîndu-mi, să limpezim numai decăt această socoteală.

Desprinses două săbii acățate pe perețele odăiei mele și scoborîrăm în grădina unde găsirăm cu ușurință un loc prielnic. După două sau trei asalturi, îlecui lui Zernecki o rană la frunte; el

leva institutului de domnișoară, fostă mea vecină. Chipul își păstrase finețea și bunătatea de odinioară, iar mersul îi devenise elegant și mlădios. Farmecul ei mă izbi din nou. După cinci spre zece zile, o întâmplare făcu să-l cunosc numele. Intrăud într'o biserică în tovărășia unui prieten pe care-l știam foarte cunoscut în societatea Cracoviei, zărir pe a dorata inimii mele îngenuchiată nu departe de mine. Emoțiunea îmi fu atât de violentă, că amiceul meu o observă.

— Domnișoara Oswiecimska te-a fermecat? mă întrebă el.

se numea înainte Zernecki?

— Da, doamnă.

— Și nu a primit rana luplând pentru țară.

— Nici de cum, cu toate că încercase să-și atragă admirația ca de pe urma unui glorios semn de bravură.

După câteva clipe, Rawicz reluă șirul povestirii:

— Ce al? îmi zise prietenul meu, ești așa de palid și palid că suferi mult.

Protestai o indispoziție și eșirăm din biserică. Numele lui Mierski nu-mi era necunoscut. Mai mulți prieteni mi-au vorbit de el, ca de un individ bănuțit că spiona patrioții pentru a-l denunța poliției austriace. Fusesse văzut în tovărășia unor oameni foarte suspecți.

Pentru a împiedica această umire nenorocită, hotărâi să vorbesc jubitiei mele.

Intr'o după amiază, mă îmbrăcai cu îngrijire; o inspirație nenorocită mă făcu să strecor în buzunar un mic pumnul. Starea mea bolnăvicioasă — o febră arzătoare mă ținuse în pat o săptămână întreagă — o poate singura explicație a acestui act nechipzuit.

Domnișoara Oswiecimska gădea într'o luxoașă vilă. Găsind ușa casei deschisă, pătrunses într'un salon unde mobilele stau străvechi grămădă. Vila părea pustie; îmi pînsei o altă ușă și mă găsii în camera de culcare.

Camera ei... Uitai ce mă aducea aici și rămăsos în extaz în fața obiectelor din odaie. Pe masa de toaletă, văzui un mic medalion de aur cu portretul adoratei mele, așa cum îmi apăruse altă dată în uniforma institutului. Îi sărutai de mai multe ori, apoi, ascultând de o nenorocită impulsune, îmi însușii medalionul. O amintire de la ea, îmi ziceam; nu mi se părea că însușindumii eram viav.

O! Dar fui crud pedopsit!

Ce s'a întâpliat în urmă, lănușii fără îndoială: Doi servitori veniră, mă luară drept hoț și mă duseră la poliție. O lungă instrucțiune urmă. Mierski, însurat în ajunul acestei întâmplări, se reîntoarse delă țară cu să ia parte la dezbateri.

Recunoscându-mă, reușii să-și răzbune, obținând o condamnare severă. Timp de trei ani lănczli în fiare.

Tăcu.

În acea clipă vântul deschise o blonașe și primele raze ale dimineții luminașă fața scaldată în lacrimi a Marylei.

— Dumneata! strigă Rawicz, dumneata domnișoara Oswiecimska?

— Da, eu... cauza involuntară a nenorocirii d.tale.

Cu o bunăvoință nesfârșită el o întrebă:

SULLY PRUDHOMME

PLOAIA

*Și plouă. Ascult un ropot cadentat;
Frunzișul neatins de vînt se'ndoaie
Ș'n plîns străluce sub cumplita ploae,
Priveliștea pe păsări a'ntristat.*

*Fântîna toat'o tulbură nămolul;
Pietrișul se ivește gol pe drum.
Nisipul roș se'mbalsămă acum,
Șiroaele îi dau de-a rostogolul.*

*Tot orizontu-i palidă perdea;
Ferestrele îmi plescăie Paotalită;
Sclipiri de apă îl căresc și saltă,
Pe caldarâmul vînat de șoseă.*

*Pe lâng'un zid, c'un cîine, ca'n revistă,
Mulași trec boii mari cu pas greolii;
Pe cer e ceață, pe pămînt norolii;
Se plitcisește omul: ploaia-i tristă!*

IOAN GANE

căzu, fața îi era plină de sânge. Îndată ce fu vindecat, părăsi castelul C..

După plecarea lui, gazda mea luă câteva deslușiri asupra-i și nu le găsi deloc onorabile. Nu se găsea nimeni care să confirme glorioasele atacuri la care pretindea că ar fi luat parte și dureroasa captivitate pe care zicea el că ar fi îndurat-o.

Îndată ce liniștea se restabili în țară, mă întorsei la Cracovia unde-mi reluai ocupațiunile.

Intr'o după amiază, pe când mă plimbam prin grădina publică, observai o domnișoară de o frumusețe răpitoare întovărășită de o doamnă de companie. Nu-mi fu greu să recunosc în ea pe e-

— Domnișoara Oswiecimska? zisei—. Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

— El! E una din cele mai frumoase fete din orașul nostru! Văd că ești sub farmecul frumuseții ei. Păzește-te să nu te amorezezi de ea! E asupra mărișugului și nu stă acel decăt prea puțin, doar timpul să-și facă trusoul.

— Al Se mărită... Cu cine?

— Cu tânărul Mierski, fiul turetelui ei... Acela ce-l vezi în spațe. Poartă în frunte, cicatricea unei rani onorabile primită într'un atac contra Austriacilor.

— Zernecki! murmurai cu durere.

Acel Maryla înterupse:

— Așa dar, întrebă ea, Mierski

-- Așa dar, credeți în sinceritatea cuvintelor mele? Credeți în nevinovăția mea?

O! sunt plătît de toate suferințele mele! De acum mă pot rein-terea sub bicul gardianului din oenă nu mă mai plîng de nimic.

-- Nu, trebuie să fii liber! Trebuie să fugi! Nu mă pot împăca cu ideea că ai mai putea cădea în mâinile călărilor.

-- Mijlocul?

-- Il vom găsi.

-- Văd că suferiți. Sunteți ne-norocită?

-- Noi femeile, trebuie să ne

-- Ai chef de muzică și aici un cuvânt pentru mine?

Ea încetă să cânte, dar nu răspunse nimic.

Contrariat, începu să măsoare salonul cu pași repezi și nervoși apoi deodată se opri în spatele ei, o bătu ușor pe umăr și într-o atitudine prefăcută lîngușitoare, îi zise:

-- Maryla, ai mijloc de mine.. Sunt nenorocit, sunt pierdut!..

Ridicî din umeri? Incerunți sprâncenile?.. Îți fac rău, draga mea? Nu mai face muștra asta care îți strică frumusețea!..

Dă-mi o dovadă de iubire, mica mea Maryla. Spune-mi o vorbă bună și îți jur că voi fi de azi înainte un bărbat desăvârșit.

-- Însfârșit, ce vrei dela mine?

-- Un mic sacrificiu, un lucru de nimic care va fi lesne înlocuit, ceva mai târziu..

-- De ce e vorba?

-- De un fleac. Lasă-mă să văd salba ta de diamante.

Ea respiră ușurată, în timp ce Mierski reluă pe același ton:

-- Am avut în noaptea asta un nenoroc extraordinar. Am pier-

dut ultimii mei ducăți și am contractat o datorie de onoare către căpitanul M... Datoriile de joc sunt sfinte. Tu singură mă poți scăpa, Maryla.

În aprinderea lui, nici nu observă zămbetul triumfător ce fulgeră pe chipul tinerei femei.

-- Vei avea salba mea, zise ea, cu o singură condițiune.

-- Vrei să-mi ceri să renunț la joc?..

Ți-o promit din'nainte.

-- Numai cred în promisiunile tale. Iată condiția: vreau cheia dulapului în care este închisă uniformă ta de ofițer, pe care tu n'o mai porți.. Un nenorocit fugar se va servi de ea pentru a trece granița.

-- Îmi ceri un lucru care mă poate expune la mari neplăceri.

-- Cari anume? Nimeni nu se gîndește să te bănuiească.

-- Totuși... Însfârșit iată cheia

-- Iată și diamantele mele.

Paetul era încheiat, Mierski strecură salba într'unul din buzunare.. După o clipă se auzi zgomotul porții ce se închidea în urma lui.

Maryla se repezi în camera soțului ei, luă dintr'un dulap uniformă de ofițer și mersé spre odaia ei de toaletă a cărei ușă o descuiă.

-- Imbracă această uniformă, zise ea lui Rawicz și fugi!

În vreme ce el schimba îmbrăcămîntea, ea deschise un sertar secret al biroului ei și scoase o pungă în care păstrase o sută de ducăți străniși cu mare greutate și destinați să ajute victimele persecuțiilor austriace.

Îndată ce isprăvi de numărăt monedele, Rawicz se prezintă transformat.

O! exclamă tânăra femeie, cu

SONET

Către R.

Văzînd pustul toamnei ce revine
Cu dor gîndesc la nopțile de vară,
Cînd doar regina nopților cea clardă
Mă însoțea cînd eu veneam la tine

Și ploaia în cadențe durcuroase
Răsbate 'n ritmuri ce mă înfioară,
Regretele în sufletu-mi coboară
De clipele din nopțile frumoase

Noian de gînduri mi se zbat în creier,
Mă răscolește 'n suflet și mă doare.
Icoane scumpe visurile-mi treer..

Se duc iluzii una câte una
Ca lungile șiraguri de cocoare..
Iar ploaia cerne cîrnea, într'una.
Ion Magu.

greu te-ai mai fi recunoscut.
Într'adevăr, uniformă transfor-mă pe fostul ocaș într'un elegant ofițer, al cărui chip palid de suferințe îi da un aer de mîndrie nobletă.
Aci nu mai poți rămîne, re-luă ea, pleacă și fă-mi plăcerea să primești acești câțiva bani.
Mi-î vei înapoia cînd vei fi în siguranță.

Acceptă acest serviciu ca venind dela o soră.

-- Ca dela o soră! repetă el încet. Și trebuie să te părăsesc acum cînd o întâmplare fericită m'a făcut să te regăsesc?

-- Trebuie! După cele ce mi-ai spus, trebuie! Scrie-mi îndată ce vei fi în siguranță și indică-mi locul refugiului. Cine știe, poate să ne vedem cîndva, Mergi cu bine!

E mult de-atunci!...

Era un cer senin de vară
Cînd o'ntîrîii întăia oară
În calea tristei mele vieți.

Ea mi-apăru, ispititoare,
Sub razele-aurii de soare,
În calmul unei dimineți.

Și ne-am iubit din prima clipă,
Purtași pe-a dragostei aripă,
Neasemnat de fericiți.

A fost o dragoste păgîndă
Mi-era amantă și stăpîndă,
-- Copii nebuni, îndrăgostiți--

Dup'un seurt timp însă, destinul
Revarsa 'n sufletu-mi tot chinul
Ne 'nduplecatei desprîriri,

Și-atunci, cu inima 'ndoliată
Am plîns, am plîns ca nici odată
Pe urm'apusei fericiri!

Era o zi de toamnă tristă,
O zi cum alta nu există,
Cînd, dureros, ne-am despărțit.

E mult de-atunci! Și totuși încă
În sufletu-mi e-o rană adîncă
Și-evoc, ades, chipu-î iubii.

Const. P. Rhetoridy

resemnăm. Totuși, sufăr îngrozitor. A avea de bărbat un om cărut la patima jocului, era prea răstul; a fi însă legat de un trădător, de un spion... O! e monștruos! E ultima iluzie distrusă.

De cîtva timp, o drept, bănuiam un mister în viața bărbatului meu.. Dar tăcere! Aud deschizându-se ușa, cineva urcă scara. El e... Ascunde-te aci în odala asta.

Ea îl deschise ușa cămăruței de toaletă, pe care o închise cu cheia... Și pentru a părea mai liniștită, se așeză să cânte la pian.

Mierski intră ca o vijelie și se arînți pe canapea.

-- Bună ziua, Maryla! De ce e-ai sculat așa de vreme?

Cum femeia nu-i răspunse, el zise supărat:

BLESTEMATUL

Cînd m'am născut, iubito am fost urșit, o știi
Ca'n vleața mea întregă să nu pot ca să flu
La nimeni. Iar iubirea, să nu pot s'o-nțeleg
Și dac-a'șt înțelege-o, să nu pot să aleg
Pe cea adevărată de cea care mă minte.
Cum vezi, a mea iubită, Acel ce mi-e părinte
M'a blestemat; vreodată să nu pot fericirea
S'o gust. Și pretutindenți în veci nenorocirea
Să mă'nsofească în vleață, oricînd și în tot locul
Și-alătura de mine să meargă Nenorocul..
Am fost, cum vezi iubito, urât de Dumnezeu.
Deacea, ființă scumpă, nu cred cuvîntul tău.
Nu-l cred, că de l-ași crede ași face'n contra sorșii
Și-ași suferi amaric cîndva în clipa morșii.
De-ași ști, cu toate astea, că nu este așa
Că m'ai iubi și mort chiar, în tine ași credea
Ași renega arhangheli, pe sfinți și Dumnezeu
M'ași închina doar fle. Ai fi idolul meu.
Dar nu... Căci ești femeie. Și ea este minciuna,
Ispita, viclenia. Cu dracul e tot una
În a turna otravă în suflete pustii.
O fugi, o fugi, frumoaso, căci eu nu pot iubi.
Nu. Nu pot ca iubirea, și-am spus, s'o înțeleg
Și dragostea curată să pot ca s'o aleg
În mintea mea nu-i spațiu de gînduri trecătoare.
Și la femei credință, n'a fost nici cînd sub soare.
Deci știi c-a ta iubire și-e sclărită ca cuvîntul.
Mă lasă acum în ceață să-mi dibuesc mormîntul.
Lăsat eu sunt pe lume să mor nenorocit
De nimenea în viață să nu pot fi iubit.

Petre Mihăilescu-Meteor

Ei îi luă mâna pe care lo sărută plângând.

— Amintește-ți, îngână el, că ai în mine prietenul cel mai credincios și devotat. Să fii la celalt capăt al lumii, alerg la prima chemare, dacă ai nevoie de mine.

Timpul trecea, slugile puteau veni dintr-un minut într-altul. Maryla conduse pe Rawicz până la ușă, apoi eși în balcon urmărindu-l cu privirea în depărtare.

După câteva zile o lovitură de pumnal dată de o mână necunoscută puse capăt vieții lui Mierski. Era o răzbunare a patrioților, trădați prin el.

Pentru a-și satisface patima de joc, mizerabilul făcea de trei ani, spionajiu în serviciul Austriei.

Văduva porni curind după cele întâmplare, în Anglia, unde Jan Rawicz se refugiase. Ea deveni soția fostului ocaș, care în noua patrie, își făcuse o strălucită situație în avocatură și litere.

D. Bartolomeu

CANTEC

Veteranului N. Ținc.

Pân'aseară grădinița
Era 'n flori investimântată,
Nu mai are azi nici una,
Căci de brumă 'i scuturată.

Și așa cum vremea trece,
Peste capul plin cu gânduri,
Toamna vieții o să-și plece,
Flierea albă, rânduri, rânduri.

Doar în suflet mai rămâne,
Un dor lăndr cântor,
Viața noastră 'mpodobind-o
Cu dulci visuri care sbor.

An. Navarello.

EPIGRAMA

Unui îngâmfat

V'reun doctor, pare-mi-se
„Să iei aer" îți prescrise;
Căci de-un timp am observat
„Aere" că ți-ai luat!

Unuia ce face hazuri

Hazurilor dumitate
Ce te lauzi cu emfaz,
Doar un lucru le lipsește...
Nu au haz!

Ioan Gane.

YESCLE

De un... paregzamplu ! ?

Unde ești amor de-o clipă?
...Să te văd... înfășurat
In broboada stacojie
Și cu capuș pomădat...
Unde ești, amor de-o clipă?
Să-mi cânti noaptea din chitara
Să râzi pe la felinare...
Să-și văd gura ta bizard...
Să ne furisăm în parcuri
Cu sergentul după noi
Băncile (să poarte arcuți)
Să rămânem veșnic... doi.
Unde ești? Te cat în stele
Și pe strada OCCIDENT
Căci în visurile mele:
S'a întâmplat un accident,
Și-am ajuns, frumoasă umbră,
Amrezat în așa hal
Incă delă... Colentina
Ți-am compus ast madrigal.

Henry V. Găbunea

N. LENAU

Cântec pe iaz

Stă pe iazu 'n nemișcare
Gingășe vâpdi de lună
Palizi trandafiri 'mpletindu-și
In a stufului cunund.

Pe colindă sus 'trec cerbii,
Și mereu privesc în noapte;
Visătoare păsărele
Rar, în trestii mai scob șoapte,

Plâng, scobor tristă privire;
Căci prin inima-mi rănită,
Trece-a ta dulce-amintire,
Ca o rugă liniștită!

Ioan Gane.

Jocuri Distractive

13. Joc Geometric

de Dem. Rădulescu

Să se facă această figură dintr-o singură linie frântă, și să nu se dea de 2 ori pe aceeași linie.

14. Joc în puncte

de Dem. Rădulescu

Pe aceste 36 de puncte să se desemneze o cruce.

15. ȘARADA

de Maria Stănescu

Prima parte e un sunet
Ce'l exclam când sunt bolnav.
A doua stă scrisă
Chiar și pe Calendar
Iar a treia se învârtește
Când o arunci pe plan.
Întreg cuvântul dă un gemăt
Prevestitor pentru vapor
Și stă veșnic în văltoare
Ca far al mărilor.

16. ȘARADA

de G. A. Bărsănescu

Șarada ce v'o propun
În trei părți o descompun:
Prima parte de gândești
La orice om mă găsești,
A doua din lume
Sunt lăsat pronume
Iar a treia e ușoară
E chiar notă muzicală,
Toate trei împreunate
La îmbrăcăminte sunt aflate

Din cauza abundenței de materiale urmarea la „Scântel albastre” va apare în numărul viitor.

